

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2219/2025
20.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник др Јована Величковић, адвокат из ..., против туженог "ББ", ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 673/24 од 13.02.2025. године, у седници одржаној 20.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 673/24 од 13.02.2025. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 4019/18 од 13.09.2023. године у ставовима другом, трећем и четвртном изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени "ББ" са седиштем у ... да тужиоцу АА из ... накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 54.601,99 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4019/18 од 10.09.2023. године, ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је обавезан тужени "ББ" да тужиоцу исплати, на име накнаде штете због мање исплаћених плата у периоду од 01.12.2015. године до 31.10.2018. године укупан износ од 425.049,84 динара са припадајућом законском затезном каматом на појединачне месечне износе, почев од дана доспећа до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала Београд и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање – Филијала Београд, за период од 01.12.2015. године до 31.10.2018. године, на износе из става другог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 185.850,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 673/24 од 13.02.2025. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 4019/18 од 13.09.2023. године у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због мање исплаћених плата у периоду од 01.12.2015. године до 31.10.2018. године, исплати укупан износ од 425.049,84 динара са припадајућом законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате, ближе наведено у изреци пресуде, као и да за тужиоца на напред наведене износе уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала Београд и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање – Филијала Београд; преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може побијати.

Одлучујући о ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити, а на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао са туженим радни однос на одређено време уговором о раду од 05.05.2006. године, и то почев од 01.05.2006. године до 31.10.2006. године, а анексом број 3 уговора о раду од 05.05.2006. године засновао је радни однос на неодређено време почев од 01.04.2007. године. Након завршетка докторских академских студија на студијском програму електротехника и рачунарство, модул Нуклеарна медицинска и еколошка техника на Електротехничком факултету Универзитета у Београду дана 20.03.2015. године, тужени и тужилац су закључили анекс број 12 уговора о раду од 16.04.2015. године, којим се уместо звања дипломирани инжењер електротехнике VII/1 степен стручне спреме, утврђује да је тужилац стекао VIII степен стручне спреме – доктор наука - електротехника и рачунарство. Наведеним анексом тужиоцу је утврђен коефицијент за обрачун и исплати плате од 18,70, који се ради израчунавања основне зараде множи са ценом рада $(18,70+1,00+1,23+0,36)$. Тужилац почев од 25.11.2015. године обавља послове места рада руководиоца послова заштите од јонизујућих зрачења и контроле квалитета рада нуклеарно медицинских уређаја у Центру за нуклеарну медицину “ББ”. Тужиоцу је плата обрачунавана према коефицијенту 18,70 све до закључења анекса број 16 од 21.11.2018. године, којим је промењен коефицијент за обрачун плате тужиоца на 22,73, који се множи са ценом рада ради израчунавања основне зараде $(22,73+1,00+1,23+0,36)$ и према коме је тужиоцу признат VIII степен стручне спреме – специјалиста медицинске физике у Центру за нуклеарну медицину, пошто је тужилац 30.10.2018. године положио специјалистички испит из гране медицинска физика, чиме је стекао право да му се додели диплома о завршеној специјализацији и стручни назив специјалиста медицинске физике. Тужиоцу је за његово радно место признат докторат додавањем коефицијента 1, уз додатак коефицијента 1,23 на руковођење и додатак 0,36 за здравствене раднике, који учествују у здравственој дијагностици и терапији, али су

ови параметри обрачунавани на коефицијент 22,73 од 21.11.2018. године, након положеног специјалистичког испита из медицинске физике. Тужилац је у спорном периоду радио на радном месту руководиоца послова заштите од јонизујућих зрачења и контроле квалитета нуклеарно-медицинских уређаја у Центру за нуклеарну медицину, за шта је потребан VIII степен стручне спреме – доктор наука и био је и одговорно лице за заштиту од јонизујућих зрачења и одговорно лице за нуклеарну сигурност на нивоу “ББ”.

Вештачењем вештака економско финансијске струке утврђена је разлика нето зараде између вредности коефицијента од 18,70 и вредности коефицијента од 22,73, а за период од априла 2015. године до октобра 2018. године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање првостепени суд је закључио да су потраживања која су доспела од 09.05.2015. године до 09.12.2015. године застарела услед протекла рока из члана 196. Закона о раду, док је у преосталом делу тужбени захтев основан јер тужени није признао тужиоцу основни коефицијент за обрачун зараде од 22,73 према Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, те да тужиоцу не припада разлика зараде коју потражује тужбеним захтевом за спорни период.

Другостепени суд је закључио да је првостепени суд погрешно применио материјално право при доношењу првостепене пресуде јер је погрешно применио Уредбу о коефицијентима за обрачун и исплату плате запослених у јавним службама.

Основано се ревизијом тужиоца указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Правилно је првостепени суд утврдио да је у спорном периоду тужени обрачунавао тужиоцу плату према коефицијенту који је мањи од оног који му је припадао (примењивао коефицијент 18,70 уместо коефицијента 22,73), с обзиром да је тужилац у марту 2015. године стекао највише академско звање – звање доктора наука, пошто је завршио студије трећег степена – докторске академије студија на Електротехничком факултету универзитета у Београду. Коефицијент 18,70 је наведеном Уредбом прописан за дипломираног здравственог сарадника, а чланом 2. став 1. тачка 13. Уредбе је прописано да је за обрачун и исплату плата запослених у здравственим установама, за специјалисте и магистре здравствених сарадника предвиђен коефицијент 22,73. Тужени је погрешно сматрао да тужилац не спада у ову категорију иако је остварио највише академско звање доктора наука, које по својој природи обухвата и ниже звање магистра и погрешно поистоветио појам послова специјалисте, за који је прописан коефицијент 22,73, са положеним специјалистичким испитом којим је тужилац стекао звање специјалисте медицинске физике 30.10.2018. године, па је сматрао да тужиоцу тек од тада припада коефицијент од 22,73, без обзира на то што је тужилац у марту 2015. године стекао научно звање доктора наука. Звање доктора наука је више од звања магистра наука, па је тужени требало да тужиоцу, како је то првостепени суд правилно закључио, исплаћује плату према коефицијенту 22,73 од тренутка када је тужилац стекао научно звање доктора наука. Тужилац је, у смислу члана 151. Закона о здравственој заштити имао статус здравственог сарадника, јер је обављао послове дијагностике, терапије и рехабилитације у “ББ” на начин да је непосредно одређивао дозу зрачења по пацијенту и управљао процесом сепарације појединачних доза и надгледао и контролисао процес аквизиције нуклеарно-медицинских слика, а што обухвата опис радног места руководиоца послова заштите од јонизујућих зрачења и контроле квалитета рада нуклеарно медицинских уређаја на којима је тужилац радио.

Из наведених разлога, применом члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцу, у смислу члана 153. и члана 154. ЗПП припадају трошкови ревизијског поступка, и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара и таксе на ревизију у износу од 36.601,99 динара, укупно 54.601,99 динара, у смислу Адвокатске и Таксене тарифе.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић